

niso pogoreli, kakor Lovrenčki pogoreli, po svetu milodarov prosijo in pobirajo. Pred takimi slepariji in goljufi tukaj očitno svarimo. Jakob Jurič, srejnjski predstojnik.

Iz Murskega polja. II. Naš kmet ima po več glav goveje pa konjske živine, vrh tega še hvala Bogu ne premalo število drobnice. Iz tega sledi, da more imeti primerno veliko gnojišče; kder je pa to, tam je še dosti gnojnice. Tota pa se prepogosto odceja v bližnji potok, kam v jarek ali kako jamo, kder se razpuhti in le zrak okužuje. Koliko zatega dobička je pač že po potokih razteklo ali se v zrak razkadilo! Gnojnica je dostikrat več vredna, kakor trdi gnoj v kakem slabem gnojišči. Ona ima za vsakojake rastline take redilne snovi, kakor dobro segniti gnoj. Ona je za sadno drevo včasih najboljša gnojila, posebno takrat, kadar je zemlja mokra vsled deževanja; toti čas se mora porabiti, da se po sadunosnikih razliva. V ta namen se s pomočjo lopate ali motike izkopajo jamice okoli drevesa, katero se misli napajati in se v jame vlija gnojnica. Samo pomniti je treba, da se za polivanje jemlje le takozvana „segnita“ gnojnica, ki pa naj bo s kapnico ali dežnico pomešana, ker pregosta gnojna tekočina korenine ožiga. Nekteri sadjereji priporočajo gnojenje za vsako drugo ali tretje leto, pa mislimo, da vsaj na Murskem polji vsakoletno polivanje ne bo škodovalo. V obče sadjerejec lahko sam presodi, kje večkratno gnojenje ugaja in kje neugaja. To je namreč odvisno od kakovosti kraja in zemlje. Gnojnica je dobra za jablane, hruške in slive. Za ostalo drevje naj se jemlje trdi gnoj, ki pa mora biti do cela segnit. Gnojiti najbolje kaže v spomladi, dobro je tudi o drugih časih posebno meseca junija, kadar drevesa začnejo drugič poganjati. Kdor ima sadunosnik v takem položaji, da se gnojnica lahko sama po njem razliva, takemu je svetovati, naj med drevjem, posebno na slabejših krajih, sporazkopa jarkov, po katerih naj gnojnica se razceja okoli drevesnih korenin. Najboljše bo, če žleb, po katerem se ima gnojnica razpeljavati, med drevje napravi in se tako njeni iztok po volji zapira in odpira. Za prekapanje so zimski dnevi jako primerni. Nič ne škodi, ako se vse zemljišče za jarki prepřeže, sprekopa in spreobrne, saj se spomladi zopet lahko vse zagrne in se zemlja poravna, da skozi leto trava raste, le nekoliko bolj potrebnih jarkov se pusti. Skušnja spričuje, da gospodar, ki sadonosnik tako napaja, z veseljem pozablja na trud, ki mu ga je prizadevalo ravnanje.

(Konec prihodnjic.)

Iz Celja. (Katol. podporno društvo) obhaja prihodnje nedelje 4. novembra ob pol štirih popoldne v vrtni dvorani „pri belem volu“ svoj letošnji občni zbor. Dnevni red: Sporočilo načelnika, blagajnika in tajnika; posamezni predlogi društvenikov. Po občnem zboru se bo igrala tombola, za katero so nekteri blagi udje darovali prav lepe dobitke. Čisti znesek te tombole je namenjen za pri-

pravo obleke in obutve vbogim pa pridnim učencem in učenkam v okoličanskih šolah, ki se njim bo razdelila o prihodnji božični veselici.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Cesar so pred delegacijami prebrali prestolno pismo, v katerem poydarjajo, da živi cesarstvo v miru s vsemi sosedi in bo mir še dalje ohranjen. Isto je izpovedal tudi minister grof Kalnoki. Na vprašanje magjarskega poslanca, je li nam Rusija res prijazna, odgovoril je minister, da ruski car in ministri ne mislijo na boj, če bi pa vendar do tega prišlo, bi Avstrija ne bila sama, t. j. brez zaveznikov. Te besede so ljudi nekoliko iznemirile, ki pravijo, da bi utegnulo tedaj vendar kedaj do krvi prelivanja priti. Toda minister Kalnoki je sam svoje besede popravljal, da se vojske ni bati. — Deželni brambovski bataljoni (83) bodo tako nastavljeni, da pridejo z vojnimi oddelki ali kori v tesnejo zvezo. — Na Dunaji so nemško-liberalni dijaki profesorja Maasena, ko je začel učiti, grdo žalili in kričali: proč z njim. Zakaj? Zato ker je konservativec in tudi Slovanom pravičen. Tako razsajajočo svojat nam v-gajajo nekateri nemški liberalni prenapetneži. — Res dobro bi bilo, ko bi izvrstni German iz Prage pozvan bil v naučno ministerstvo ter dobil vodstvo ljudskih šol v roke. Neumnemu ponemčevanju bi konec storil, in zato se ga bojijo liberalci toliko. — Česki narodni teater v Pragi je dogotovljen in poslanec dr. Rieger vabi cesarjeviča k slovesnemu odpretku. — Kranjski poslanec in glavač tamošnjim nemškutarjem, znani Schrey, je poslanstvo položil. To je bilo najbolje, kar je storiti mogel. Ko bi le „proklete grablje“ bil vzel seboj; klinov jim uže precej manjka. — Ostrogon je slovesno obhajal 200letnico rešenja od Turkov. Nekateri magjarski politikarji so iz Bukovine v deželo zvalili ondi uže nekdaj zaostale Czongomagjare, za nje denarjev pobirali, a te zapili in zapravili, znorjene siromake pa v največjo nesrečo spravili; mnogo jih je umrlo, ostali so šli v Bukovino nazaj. — Zagreb vzame 4 milijone na posodo, da mesto olepša.

Vnanje države. Nemcem ni nič prav verovatni, da bi nam brezsebično na pomoč prihiteli, ko bi se z Rusi sprli; kajti saj liberalni prajzovski listi pišejo, da ne dajo radi v to svrhu „kostij pomorskih mušketirjev.“ Bržčas bi Prajzi le radi bili, da bi se Avstrija in Rusija zgrabile, in v krvavem boji oslabile in potem Bismark obedve strahoval. — Francoski repulikanci se orlejskih princev toliko bojijo, da jih hočejo vse iz dežele pregnati; katoličanom je umrl vrli kardinal in nadškof Bonnehose. — Portugalski kralj hoče krono položiti in vladarstvo svojemu bratu prepustiti. — Italijanska vlada je ukazala vse svete podobe z vojnega brodovja pobrati; na božjo pomoč toraj italijanski ministri nič več ne porajajo; no, utegnemo še vi-

deti, s kakšnim uspehom. — Bolgarskemu knezu so ruski oficirji lepo, novo vojsko pripravili, toda preveč so se v politiko vmešavali in zato jim je dal knez vsem slovo. Da bo to ruskega carja razžalilo, to je vsakdo mislil, vendar sedaj se uže zopet cela roč pomiruje, ruski general Kotelnikov prevzame z dovoljenjem ruskega carja oskrbovanje vojnega ministerstva bolgarskega. — Kolera v Egiptu dela zopet veliko strahu, tudi v mohamedanskej Meki v Arabiji se je zopet prikazala; 150 egiptovskih vojakov so tolovaji zajeli in vse posekali. — Kitajci imajo 15.000 mož proti Francozom v Tonkingu zbranih, Francozi pa dobijo kmalu 7000 mož iz doma in potem začne se bržčas resen boj za Tonking in Anam.

Za poduk in kratek čas.

Dr. Gustav Ipavic.

Vse slavi ga, vsi so vneti
Zvezda se na prsih sveti
Cesar clo ga čisla sam.
Koseski.

Dne 15. novembra t. l. se v Šentjurji ob južni železnici izročil zlati zaslužni križec ondotnemu županu g. dr. G. Ipavcu. To nam daje povod, o vrlem tem rodoljubi izpregovoriti nekaj besed.

Na Štajerskem, da, po vsem Slovenskem, ni narodnjaka, kteremu bi ne bilo znano ime g. dr. Ipavca. Osebito ga poznajo in čislajo vsi muzikalni krogi zavoljo lepih krasnih skladeb, ki jih je v mnogobrojnem številu poslal med slovenski rod.

G. dr. Gustav Ipavic, rojen v Šentjurji dne 15. avgusta 1831 je sin Franca Ipavca, kteri je dne 11. septembra 1805 kot zdravnik prišel v Šentjur. Minulo je tedaj že nad 78 let, odkar Ipavci izvrševajo v tem trgu zdravniški posel. Izstopivši iz ljudske šole, dovršil je g. dr. Ipavic gimnazijske in modroslovske študije v Celji in Gradci, potem triletni ranocelniški tečaj v Gradci ter štiriletne medicinske študije na dunajskem vseučilišči. L. 1857 je bil na Dunaji promoviran v doktorstvo in se je naselil 11. septembra 1857 kot zdravnik v Šentjurji, kjer še doslej biva. L. 1863. je bil g. Ipavic izvoljen za občinskega odbornika in leta 1869 za župana, in to častno mesto ima še danes v lasti.

Od l. 1869 pa do l. 1882 je bil ud okrajnega zastopa in okrajnega šolskega sveta Celjskega. Tudi je od l. 1869 doslej krajni šolski nadzornik Šentjurske narodne šole. Kot mnogoletni ud štajerske kmetijske družbe in yztrajen sodelavec kmetijske podružnice Celjske je storil toliko v blagor kmečkega stanu in za prospeh kmetijstva, da ga čisla od najrevnejšega do najimovitejšega kmeta vse.

Šentjurski trg, od nekdanj vrlo naroden, se je pod njegovim županovanjem dvignil na jako krepko stališče, a vendar se dače nijso tako rinole kviško

kakor žalibog po marsikterih drugih občinah. Skoraj vsako nedeljo je g. Ipavic sklicaval shode v Šentjurskej šoli in tam s krepko, jedernato, pa razumljivo besedo podučeval ljudstvo in ga spodbujal, da naj v svojih kmetijah ravna po načelih slovečih gospodarjev. Velika množica prebivalcev se je vsakokrat udeležila teh predavanj, kajti dr. Ipavčeva beseda je resnično jasna in vrh tega zanimiva.

Kot veren prijatelj šolstva in učiteljstva je dr. Ipavic deloval za razširjenje Šentjurske šole in je tudi v tej stroki svojega delovanja dosegel hvalevreden uspeh. Šentjurska peterorazrednica se mora prištevati odličnim učilnicam. Po njegovem prizadevanji ustanovilo se je v Šentjurji Spodnještajersko sadjerejsko društvo pod pokroviteljstvom Nj. cesarske visokosti cesarjeviča Rudolfa. To društvo ima obširen vrt in bode v kratkem namestilo slovenskega potovalnega učitelja. Ker je dr. Ipavic prvosednik in duša temu društvu, smemo pričakovati najsijajnejših uspehov. Kjerkoli je kaj dela za pospešitev gospodarstvenih koristij, tam nahajamo dr. Ipavca v nesebičnej neumornej marljivosti.

V svojem poklicu kot zdravnik je dr. Ipavic neprestano delaven, vesten, z ljudstvom prijazen in vljuden, zatoraj je, osebito kot zdravnik očesnih boleznij jako priljubljen in uživa po obširnej občini, pa tudi razven področja občine, v kterej županuje, in po vsem Slovenskem neomejeno zaupanje in odlično spoštovanje. Tako je postal dr. Ipavic pravi prijatelj ljudstva in vzor župana, kojemu je gmotno blagostanje svojih soobčanov in rojakov prva poglavitna skrb.

O napredku naroda in o sredstvih, s kojimi se da napredek doseči, so njegovi nazori in navsveti merodajni, kajti dr. Ipavic je vseskozi dosleden in neomahljiv rodoljub, odkritosrčen ljubitelj in zvest sin svojega naroda. On je v viharjih časih ostal zvest svojim načelom in značaj njegov je izgledno čist bodisi v verskem, političnem ali družinskem oziru. Ogromno število njegovih milodonečih muzikalnih proizvodov, ki so razširjeni po vsem širnem slovenskem in slavjanskem svetu, nam daje dovolj povoda, da smo ponosni na to diko slovenstva.

Prva njegova skladba: „Tam za goro“ se je ukoreninila med slovensko ljudstvo, isto tako vrlo znana: „Kje so moje rožice“; to so postale čisto narodne milotinke. Njegova „Savska“, „Zagorska“, „Zvečer“, „Planinski svet“, to so vse skladbe, ki svedočijo o velikanskej muzikalničnej nadarjenosti, o plemenitem in globokem čutji. Če ga pevec občuduje zaradi izbornega muzikalničnega talenta, ga mora po drugej strani vsakdo čislati zaradi prirojene mu odkritosrčnosti in ljubeznjivosti. Presvitli cesar so tedaj tega zvestega državljana, modrega Slovenca poslavlili s podelitvijo zlatega zaslužnega križa.

Kratke te besede pač niso sposobne, dostojno častiti vrlega tega rodoljuba za vse to, kar je sto-